DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 czerwca 1939 r.

Nr 15

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

KONWENCJA:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

ZARZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ:

POSTANOWIENIA MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIA MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

332

USTAWA

z dnia 25 maja 1939 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1938/39.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w grupie A. „Administracja", w części 6 „Ministerstwo Spraw Wojskowych", w dziale 1 „Wydatki stałe", w paragrafie 2 „Wyposażenie" o kwotę 2.000.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w grupie A. „Administracja", w części 8 „Ministerstwo Skarbu" dochody zwyczajne, w dziale 6 „Daniny publiczne", w rozdziale 1 „Podatki bezpośrednie", w paragrafie 4 „Podatek dochodowy" o 2.000.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 czerwca 1939 r. Nr 49, poz. 312).

333

USTAWA

z dnia 25 maja 1939 r.

o zmianie ustawy o wykupie przez dzierżawców gruntów, zajętych pod budynki oraz gruntów czynszowych w miastach i miasteczkach na obszarze sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Art. 1. Wprowadza się w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o wykupie przez dzierżawców gruntów, zajętych pod budynki oraz gruntów czynszowych w miastach i miasteczkach na obszarze sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 250) następującą zmianę:

art. 33 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustawa niniejsza nie dotyczy:

1) gruntów, objętych prawem zabudowy (art. 542^{1} — 542^{27} tom X cz. 1 Zwodu Praw wydania z 1914 r.);
2) państwowych czynszów i dzierżaw wieczystych (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1071);
3) gruntów kolei żelaznych użytku publicznego;
4) gruntów państwowych, które Minister Spraw Wojskowych według swego uznania określi w każdym poszczególnym wypadku, jako niezbędne dla celów obrony Państwa;
5) gruntów fundacyj o celach społecznych lub naukowych.

(2) Prawo wykupu gruntów — należących do kościołów chrześcijańskich oraz do instytucyj i fundacyj, z których dochody są lub powinny być zasadniczo przeznaczane na cele kultu religijnego tych kościołów — służy wyłącznie dzierżawcom, którzy w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej należeli do wyznań chrześcijańskich.".

Art. 2. Przepisy ustawy niniejszej stosują się również do spraw sądowych, jeszcze prawomocnie nie zakończonych.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 czerwca 1939 r. Nr 49, poz. 314).

334

USTAWA

z dnia 25 maja 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustanowieniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o ustanowieniu Krzyża Zasługi za Dzielność (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 279) w brzmieniu, nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 631), wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustanawia się Krzyż Zasługi za Dzielność, jako odmianę Krzyża Zasługi celem szczególnego wyróżnienia żołnierzy wojska i marynarki wojennej, funkcjonariuszów Policji Państwowej i Policji Województwa Śląskiego oraz funkcjonariuszów Straży Granicznej za czyny, spełnione w specjalnie ciężkich warunkach z wykazaniem wyjątkowej odwagi, z narażeniem życia lub zdrowia w obronie prawa, nietykalności granic państwowych oraz życia i mienia obywateli.";

2) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. Krzyż Zasługi za Dzielność nosi się po Krzyżu Walecznych, a przed Złotym Krzyżem Zasługi.";

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Krzyż Zasługi za Dzielność nadaje Prezes Rady Ministrów na podstawie wniosku właściwego ministra.";

4) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych i Skarbu, a co do wypłaty pensyj — Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu.".

Art. 2. Prezes Rady Ministrów ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustanowieniu Krzyża Zasługi za Dzielność z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: ***I. Mościcki***

Prezes Rady Ministrów: ***Sławoj Składkowski***

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 317).

335

USTAWA

z dnia 25 maja 1939 r.

o zmianie ustawy o opłacie od kart do gry.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 marca 1931 r. o opłacie od kart do gry (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 171) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Opłata wynosi od kart sporządzonych:

1) z kartonu papierowego:
   a) od talii, zawierającej nie więcej niż 36 kart — 1 zł 70 gr,
   b) od talii, zawierającej więcej niż 36 kart — 2 zł 60 gr,
2) z innych materiałów (płótna, jedwabiu, masy celuloidowej lub aluminiowej, cellonu itp.) od talii 15 zł.";

2) art. 9 skreśla się;

3) w art. 10:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Stowarzyszenie „Polski Czerwony Krzyż" otrzymuje 50% wpływów z opłaty od kart do gry.",

b) ust. 3 skreśla się.

Art. 2. Przepisy ustawy z dnia 18 marca 1931 r. o opłacie od kart do gry w brzmieniu, nadanym art. 1, stosuje się do kart do gry, przedstawionych do ostemplowania po wejściu w życie ustawy niniejszej.

Art. 3. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą ustawa z dnia

6 czerwca 1924 r. o opłacie od kart do gry na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 561).

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej poracza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 318).

336

USTAWA

z dnia 25 maja 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o kontroli ubezpieczeń.

Art. 1. Art. 128 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64) o kontroli ubezpieczeń otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Działalność ubezpieczeniowa może być dozwolona osobom prawa publicznego, które nie są publicznymi zakładami ubezpieczeń w rozumieniu rozporządzenia niniejszego; zezwolenia udziela się na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu, które ustali zarazem zasady prowadzenia i kontroli działalności ubezpieczeniowej tych osób.

(2) Minister Skarbu może zezwolić spółdzielniom i organizacjom rolniczym, zrzeszonym w związkach rewizyjnych i centralnych organizacjach rolniczych, których wykaz ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, na prowadzenie ubezpieczenia żywego inwentarza, należącego do członków tych spółdzielni i organizacyj.

(3) Minister Skarbu może udzielić prawa prowadzenia ubezpieczenia zwierząt rzeźnych powiatowym związkom samorządowym i miastom, wydzielonym z powiatowych związków samorządowych, na podstawie uchwały właściwego ich organu, wprowadzającej równocześnie przymus ubezpieczenia zwierząt rzeźnych.

(4) Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do ubezpieczeń, wymienionych w ust. (3) — również w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, ustali zasady i warunki prowadzenia ubezpieczeń, wymienionych w ust. (2) i (3) oraz nadzór nad nimi.".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 319).

337

USTAWA

z dnia 25 maja 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ograniczeniu nadmiernych wynagrodzeń w przedsiębiorstwach.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o ograniczeniu nadmiernych wynagrodzeń w przedsiębiorstwach (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 496) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 3 dodaje się nowe art. 3a, 3b i 3c o brzmieniu:

„Art. 3a. Prawo wniosku o ograniczenie wynagrodzeń w spółkach akcyjnych służy Ministrowi Przemysłu i Handlu, a w stosunku do spółek bankowych i ubezpieczeniowych — Ministrowi Skarbu.

Art. 3b. Ustawa nie ma zastosowania, jeżeli dywidenda:

a) uchwalona za ostatni rok operacyjny wynosiła co najmniej 4%,

b) za dwa ostatnie lata operacyjne wynosiła łącznie co najmniej 7%,

c) za trzy ostatnie lata operacyjne wynosiła łącznie co najmniej 10%.

Ustawa nie ma również zastosowania, jeżeli:

a) spółka pokryła straty z lat ubiegłych w sumach równych lub wyższych od podanych w ust. 1,

b) spółka wydała na pokrycie strat sumy niższe od przewidzianych w ust. 2, dywidenda zaś nie jest mniejsza od różnicy między dywidendą, określoną w ust. 1, a sumą, wydaną na pokrycie strat,

c) w spółkach, wymienionych w art. 3a, dokonano produktywnych i celowych inwestycyj przy zachowaniu warunków, które określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3c. Właściwy minister może postawić wniosek, przewidziany w art. 3a, jedynie na przedstawienie akcjonariuszów, reprezentujących 1/10 część kapitału akcyjnego i po przeprowadzeniu kontroli finansowo-gospodarczej.

Akcje, względnie kwity zastawnicze, uzasadniające prawo tych akcjonariuszów przedstawiania odnośnego wniosku, winny być złożone do depozytu w sposób, który określi właściwy minister.

Zarząd spółki jest obowiązany osobom, upoważnionym przez właściwego ministra do przeprowadzenia kontroli, dostarczyć wszelkich materiałów, umożliwiających tę kontrolę, przy czym nie może zasłaniać się tajemnicą handlową, bądź techniczną.

Spółka ponosi koszty kontroli. Właściwy minister może jednak obciążyć kosztami kontroli solidarnie wnioskodawców, jeżeli w wyniku jej okaże się, że wniosek był rażąco bezzasadny.";

2) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Osoby, przeprowadzające kontrolę na wniosek właściwego ministra, są obowiązane do zachowania w tajemnicy wszelkich danych, uzyskanych w toku dokonywania swych czynności.";

3) w art. 10 na końcu dodaje się zdanie: „Nie dotyczy to jednak członków rad nadzorczych i komisyj rewizyjnych, dla których odpowiednie wynagrodzenie wynosi 1.000 zł miesięcznie lub 12.000 zł rocznie, jeśli chodzi o członków rad nadzorczych, a 500 zł miesięcznie lub 6.000 zł rocznie, jeśli chodzi o członków komisyj rewizyjnych.";

4) po art. 13 dodaje się art. 13a o brzmieniu:

„Art. 13a. Władza, na której wniosek nastąpiło ograniczenie wynagrodzeń, może — na przedstawienie organu zarządzającego przedsiębiorstwa — znieść to ograniczenie, jeżeli po obniżeniu nadmiernych wynagrodzeń stan finansowy przedsiębiorstwa ulegnie poprawie w tym stopniu, iż odpadną przyczyny, które uzasadniały obniżenie.";

5) art. 14 skreśla się;

6) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.";

7) w art. 17 skreśla się wyrazy: „na wniosek Ministra Sprawiedliwości".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o ograniczeniu nadmiernych wynagrodzeń w przedsiębiorstwach (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 496) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 320).

338

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 maja 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o osobistych świadczeniach wojennych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 13 maja 1939 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 285) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 858) wprowadza się zmiany następujące:

1) tytuł rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o świadczeniach osobistych.";

2) w art. 1 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Rada Ministrów może wprowadzić obowiązek świadczeń osobistych na całym obszarze Państwa lub jego części:

1) w przypadku gdy tego wymaga interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów;
2) na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, gdy władze administracji ogólnej pośrednio współdziałające w zarządzonych ćwiczeniach wojskowych nie posiadają odpowiednich środków własnych do wykonania zadań, związanych z tymi ćwiczeniami.";

3) w art. 2 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) W przypadku, określonym w art. 1 ust. (2) pkt 1), obowiązek świadczeń osobistych trwa do czasu jego zniesienia przez Radę Ministrów.";

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. (1) Do świadczeń osobistych obowiązani są wszyscy mieszkańcy Państwa płci obojga w wieku od ukończonych lat 17 do ukończonych lat 60 z wyjątkiem:

1) osób pełniących czynną służbę wojskową;
2) osób zwolnionych od czynnej służby wojskowej w myśl art. 121 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 220);
3) duchownych wymienionych w art. 50 ust. (1) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym;
4) posłów na Sejm i senatorów;
5) sędziów i prokuratorów sądów powszechnych;
6) funkcjonariuszów państwowych, pracowników przedsiębiorstw państwowych: „Polskie Koleje Państwowe" oraz „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", pracowników Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego i Polskiego Monopolu Solnego, pracowników instytucyj ubezpieczeń społecznych i Funduszu Pracy z wyjątkiem lekarzy i personelu pomocniczo-sanitarnego, pracowników Francusko-Polskiego Towarzystwa Kolejowego S. A. w Paryżu, pracowników polskich przedsiębiorstw regularnej komunikacji powietrznej oraz pracowników lotnisk, otwartych do użytku publicznego, jak również pracowników obsługujących urządzenia przeznaczone do utrzymania bezpieczeństwa i porządku żeglugi powietrznej;
7) osób korzystających z prawa zakrajowości oraz zawodowego personelu obcych urzędów konsularnych i członków ich rodzin, jeżeli posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego, z zastrzeżeniem wzajemności.

(2) Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z właściwymi ministrami może w drodze rozporządzenia podwyższyć dla pewnych kategoryj specjalistów granicę wieku, określoną w ust. (1), do lat 65.";

5) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. (1) Świadczenia osobiste wykonywa się na podstawie powołania, które przeprowadzają powiatowe władze administracji ogólnej.

(2) Sposób i tryb przeprowadzenia powołania określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Opieki Społecznej; rozporządzenie to może przekazać wykonywanie czynności, określonych w ust. (1), w całości lub w części zarządom gmin.";

6) w art. 6 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Od wykonywania świadczeń osobistych należy zwolnić:

1) osoby niezdolne do wykonywania świadczeń osobistych wskutek choroby lub ułomności fizycznej;
2) cudzoziemców stosownie do wzajemności, opartej na umowie międzynarodowej lub faktycznie istniejącej;
3) kobiety w czasie ciąży i przez 6 tygodni po odbyciu porodu, kobiety karmiące, matki i inne kobiety, sprawujące pieczę macierzyńską nad dziećmi w wieku do ukończonych lat 13;
4) osoby, których powołanie do wykonywania świadczeń osobistych mogłoby uniemożliwić lub poważnie utrudnić wykonywanie przez nie świadczeń rzeczowych.";

7) w art. 9 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Powołanie do świadczeń osobistych następuje na podstawie zapotrzebowań zgłaszanych przez:

1) władze wojskowe, upoważnione do tego przez Ministra Spraw Wojskowych;
2) władze podległe Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów.";

8) po art. 11 dodaje się art. 11-a w brzmieniu:

„Art. 11-a. (1) Na osobach zarejestrowanych w myśl art. 11 ust. (1) pkt 1) ciąży obowiązek meldunkowy.

(2) Obowiązek meldunkowy obejmuje:

1) obowiązek zawiadamiania o zmianie miejsca zamieszkania;
2) obowiązek zgłaszania się na wezwanie władzy w sprawach świadczeń osobistych.

(3) Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z właściwymi ministrami określi władze, przed którymi obowiązek meldunkowy ma być dopełniony, sposób jego dopełnienia oraz tryb postępowania w tych sprawach.";

9) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. (1) Rodzinom osób, powołanych do świadczeń osobistych na czas dłuższy niż dwa tygodnie, służy prawo do zasiłków, przewidzianych dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową, według tych samych norm i zasad.

(2) Prawo do zasiłku nie służy rodzinom osób, które za świadczenia osobiste pobierają wynagrodzenie według zasad określonych w art. 14.";

10) w art. 23 skreśla się ust. (3);

11) po art. 25 dodaje się art. 25-a w brzmieniu:

„Art. 25-a. (1) W czasie wojny Naczelny Wódz ma prawo stawiania Rządowi wiążących postulatów w sprawach świadczeń osobistych oraz prawo zgłaszania zapotrzebowań na świadczenia osobiste na obszarze całego Państwa. Prawo zgłaszania zapotrzebowań służy również władzom (organom) wojskowym wskazanym przez Naczelnego Wodza.

(2) Naczelny Wódz może zastrzec sobie wykonanie na obszarze operacyjnym wszystkich lub pewnych uprawnień, które na podstawie rozporządzenia niniejszego służą poszczególnym ministrom.

(3) W czasie wojny, w razie nagłej potrzeby lub na obszarze operacyjnym, na którym władze administracyjne na skutek działań wojennych nie funkcjonują, mogą władze, uprawnione do zgłaszania zapotrzebowań, kierować zapotrzebowania do zarządu gminy. Gdyby i ten sposób nie dał pewności, że świadczenie będzie wykonane, mogą władze, uprawnione do zgłaszania zapotrzebowań, same przeprowadzić powołanie do świadczeń osobistych.

(4) Naczelny Wódz drogą zarządzenia może określić również inne zmiany, poza określonymi w ust. (3), jakie należy stosować przy wykonaniu rozporządzenia niniejszego na obszarze operacyjnym.";

12) po art. 26 dodaje się art. 26-a w brzmieniu:

„Art. 26-a. Kto nie spełnia obowiązku meldunkowego, określonego w art. 11-a lub nie zgłasza się na wezwanie właściwej władzy,

podlega karze aresztu do miesiąca lub grzywny do 1.000 zł albo obu tym karom łącznie.";

13) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. (1) Kto nie wykona rozkazu lub polecenia przełożonego w czasie spełniania obowiązku świadczenia osobistego w zakresie wykonania robót lub usług objętych tym obowiązkiem,

podlega karze aresztu do miesiąca lub grzywny do 1.000 zł albo obu tym karom łącznie.

(2) Jeżeli wskutek niewykonania rozkazu lub polecenia wynikła szkoda lub niebezpieczeństwo znacznej szkody,

sprawca podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł albo obu tym karom łącznie.";

14) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. Do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w art. 26, 26-a, 27 i 28, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej, jeśli nie zachodzi przypadek dyscyplinarnego ukarania, przewidzianego rozporządzeniem niniejszym.".

Art. 2. Minister Spraw Wojskowych ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o osobistych świadczeniach wojennych z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych i innym właściwym ministrom w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 maja 1939 r. Nr 48, poz. 308).

339

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 maja 1939 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia między Polską a Finlandią o cleniu serów i fornierów pochodzenia finlandzkiego.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Finlandią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 30 marca 1939 r., o cleniu serów i fornierów pochodzenia finlandzkiego.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 321).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 339).

Przekład.

POSELSTWO FINLANDZKIE
Nr 408.

Warszawa, 30 marca 1939.

Panie Ministrze,

Powołując się na protokół taryfowy między Republiką Fińską a Rzecząpospolitą Polską z dnia 16 lipca 1936 r. jak również na porozumienie w formie not, wymienionych między naszymi Rządami 16 lipca 1938 r., dotyczące clenia serów pochodzenia fińskiego, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji w imieniu Rządu Finlandii porozumienie następujące:

1. Teksty, które się znajdują w rubrykach „Nazwa towaru" oraz „Cło od 100 kg w złotych" odnoszące się do zamieszczonej w załączniku do wymienionego protokołu taryfowego poz. 128 z p. 4 polskiej taryfy celnej, zostają zmienione, otrzymując odtąd następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w zł
128 z p. 4	Sery w opakowaniu oryginalnym, miękkie, bez twardej powłoki, zwane „l'Avenir", „Valio", „Windjammer", „Merkur", „La Fayette", „Koskenlaskija", „Eväs", „Sisu", „Tapio", „Pengouin", „Penguin", „Richland", „Polar Bear", „Violet", „Viola" i „Pilot"	do 31.VII.1939 70.—

2. Lista towarów, załączona do wyżej wymienionego protokołu taryfowego zostaje uzupełniona następującą pozycją:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w zł
772 z p. 1	Forniery nieklejone z brzozy karelskiej tzw. mazerowe lub błyszczykowe	27.50

Uwaga do poz. 772.

Towar ten może być importowany jedynie przez urzędy celne w Gdyni oraz przez urzędy celne „Leegetor", „Post" i „Weichsel-Bahnhof" w Gdańsku, gdzie będą złożone próbki tego towaru.

3. Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Helsinkach możliwie najwcześniej.

Wejdzie ono w życie piętnastego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywało tak długo jak protokół taryfowy finlandzko-polski z dnia 16 lipca 1936 r.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje porozumienie proponowane w tej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Bruno Kivikoski

Jego Ekscelencja
Pan J. Szembek
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Warszawa.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. V. 82/Fin/1/2/39.

Warszawa, 30 marca 1939.

Panie Ministrze,

Notą z dnia dzisiejszego Nr 408 zechciał mi Pan zakomunikować co następuje:

„Powołując się na protokół taryfowy między Republiką Fińską a Rzecząpospolitą Polską z dnia 16 lipca 1936 r. jak również na porozumienie w formie not, wymienionych między naszymi Rządami 16 lipca 1938 r., dotyczące clenia serów pochodzenia fińskiego, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji w imieniu Rządu Finlandii porozumienie następujące:

1. Teksty, które się znajdują w rubrykach „Nazwa towaru" oraz „Cło od 100 kg w złotych" odnoszące się do zamieszczonej w załączniku do wymienionego protokołu taryfowego poz. 128 z p. 4 polskiej taryfy celnej, zostają zmienione, otrzymując odtąd następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w zł
128 z p. 4	Sery w opakowaniu oryginalnym, miękkie, bez twardej powłoki, zwane „l'Avenir", „Valio", „Windjammer", „Merkur", „La Fayette", „Koskenlaskija", „Evās", „Sisu", „Tapio", „Pengouin", „Penguin", „Richland", „Polar Bear", „Violet", „Viola" i „Pilot"	do 31.VII.1939 70.—

2. Lista towarów, załączona do wyżej wymienionego protokołu taryfowego zostaje uzupełniona następującą pozycją:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w zł
772 z p. 1	Forniery nieklejone z brzozy karelskiej tzw. mazerowe lub błyszczykowe	27.50

Uwaga do poz. 772.

Towar ten może być importowany jedynie przez urzędy celne w Gdyni oraz przez urzędy celne „Leegetor", „Post" i „Weichsel-Bahnhof" w Gdańsku, gdzie będą złożone próbki tego towaru.

3. Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Helsinkach możliwie najwcześniej.

Wejdzie ono w życie piętnastego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywało tak długo jak protokół taryfowy finlandzko-polski z dnia 16 lipca 1936 r.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje porozumienie proponowane w tej nocie."

Potwierdzając odbiór wymienionej noty, mam zaszczyt zawiadomić Pana. że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyjmuje Porozumienie zaproponowane w wyżej wspomnianej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Szembek

J. E.
Pan Bruno Kivikoski
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Finlandii
w Warszawie.

340

KONWENCJA

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską, dotycząca eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej, podpisana w Rydze dnia 16 czerwca 1938 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia szesnastego czerwca tysiąc dziewięćset trzydziestego ósmego roku podpisana została w Rydze między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Łotewskiej konwencja dotycząca eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej o następującym brzmieniu dosłownym:

Przekład.

KONWENCJA

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską o eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

PREZYDENT REPUBLIKI ŁOTEWSKIEJ

ożywieni jednakowym pragnieniem uregulowania, ułatwienia i popierania komunikacyj powietrznych w obu krajach, na zasadzie Konwencji, urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r. postanowili zawrzeć w tym celu Konwencję i mianowali swymi odnośnymi pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

p. Jerzego KŁOPOTOWSKIEGO, Chargé d'affaires a. i. na Łotwie,

Prezydent Republiki Łotewskiej:

p. Janis'a TEPFERS'A, Generalnego Sekretarza w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

którzy, po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Art. 1.

Rząd Republiki Łotewskiej na wniosek Rządu Polskiego udzieli polskiemu przedsiębiorstwu żeglugi powietrznej, wyznaczonemu przez Rząd Polski, zezwoleń niezbędnych dla eksploatacji na terytorium łotewskim następujących linij komunikacji powietrznej:

1. Warszawa — Wilno (Kaunas) — Riga — Tallinn — Helsinki i z powrotem,
2. jednej linii tranzytowej ponad terytorium łotewskim z prawem lądowania w Rydze.

Szlak tej linii wyznaczony będzie następnie za wspólnym porozumieniem właściwych władz lotniczych Wysokich Umawiających się Stron.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Rządu Łotewskiego udzieli łotewskiemu przedsiebiorstwu żeglugi powietrznej, wyznaczonemu przez Rząd Łotewski, zezwoleń niezbędnych dla eksploatacji na terytorium polskim następujących linij komunikacji powietrznej:

dwóch linij tranzytowych ponad terytorium polskim, których szlaki i miejsca lądowania wyznaczone zostaną następnie za wspólnym porozumieniem właściwych władz lotniczych Wysokich Umawiających się Stron.

Przedsiębiorstwa, którym wyżej wymienione zezwolenia zostaną udzielone, będą mogły na liniach, na których otrzymają koncesję, poza przelotami regularnymi przewidzianymi w rozkładzie, dokonywać przelotów dodatkowych.

Art. 2.

Zakładanie linij lotniczych, przebiegających ponad terytoriami obu Wysokich Umawiających się Stron, innych niż te, o których jest mowa w artykule 1 niniejszej Konwencji, będzie mogło być dokonywane w drodze umowy pomiędzy obydwiema Wysokimi Umawiającymi się Stronami.

Wszystkie postanowienia niniejszej Konwencji będą miały zastosowanie również i do tych nowych linij lotniczych.

Art. 3.

Każda z Umawiających się Stron rezerwuje sobie prawo udzielenia zezwolenia na eksploatację linij wymienionych w artykule 1 w granicach swego terytorium, również i przedsiębiorstwom państw trzecich.

Art. 4.

Uprawnienia i obowiązki przedsiębiorstw lotniczych wyznaczonych, jak również i szczegółowe warunki eksploatacji linij wymienionych w artykule 1, zostaną określone w umowach zawartych:

a) przez Ministerstwo Komunikacji Rzeczypospolitej Polskiej z przedsiębiorstwem lotniczym łotewskim,

b) przez Ministerstwo Komunikacji Republiki Łotewskiej z przedsiębiorstwem lotniczym polskim.

Art. 5.

Obydwie Wysokie Umawiające się Strony poczynią każda na swym terytorium zarządzenia niezbędne w celu zapewnienia przedsiębiorstwom koncesjonowanym, w granicach możliwości i za zwrotem kosztów, korzystania z lotnisk, urządzeń bezpieczeństwa lotów i służb technicznych na liniach wymienionych w artykule 1.

Art. 6.

Obydwie Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się, w granicach obowiązujących ustaw i przepisów do zapewnienia przedsiębiorstwom koncesjonowanym ułatwień dla przyśpieszenia dokonywania formalności celnych i administracyjnych, dotyczących przewozu powietrznego osób, bagaży, towarów i przesyłek pocztowych.

Art. 7.

Samoloty przeznaczone do eksploatacji linij przewidzianych w artykule 1, silniki wbudowane do tych samolotów, części zapasowe (łącznie z silnikami zapasowymi), wszelkie przedmioty niezbędne do urządzenia samolotów lub do ich utrzymania, jak również i do eksploatacji linij wymienionych w artykule 1, będą zwolnione od cła i z chwilą ich wejścia na terytoria obu Państw, nie będą podlegały ograniczeniom wynikającym z przepisów o ruchu towarowym i dewizowym pod warunkiem, aby wszystkie przedmioty i materiały wyżej wymienione były wwiezione dla użytku czasowego i zostały w ciągu jednego roku odesłane z powrotem do kraju ich pochodzenia.

Ten okres użytkowania będzie mógł być przedłużony przez właściwe władze na wniosek przedsiębiorstwa koncesjonowanego.

Wyżej wymienione przedmioty będą pozostawały pod nadzorem władzy celnej i będą mogły być użyte jedynie na potrzeby eksploatacji linij lotniczych przewidzianych przez niniejszą Konwencję.

Przedmioty i materiały zużyte lub uszkodzone, od których w chwili wwozu nie uiszczono opłat celnych, winny być albo wywiezione z powrotem do kraju ich pochodzenia, albo oclone, albo zniszczone pod nadzorem urzędowym.

Przy cleniu tych przedmiotów i materiałów zastosowane będą wszystkie ulgi i ułatwienia dozwolone przez ustawodawstwo krajowe.

Podróżni w tranzycie bezpośrednim nie będą podlegali procedurze celnej, będą jednak pozostawali pod nadzorem celnym. Podróżni ci nie będą podlegali przepisom ograniczającym ruch dewizowy.

Bagaże, towary i przesyłki pocztowe w tranzycie będą pozostawały pod nadzorem celnym i będą wolne od wszelkich opłat celnych. Będą one również wolne od ograniczeń wynikających z przepisów o ruchu towarowym i dewizowym.

Książki, broszury, afisze, taryfy, katalogi i prospekty dotyczące reklamy i propagandy turystycznej, związanej z eksploatacją linij komunikacji powietrznej, w chwili wejścia na terytorium obu Umawiających się Stron korzystać będą z najlepszych warunków przyznanych państwu trzeciemu, w tym co dotyczy opłat celnych, warunków wwozu i zapłaty.

Art. 8.

W przypadku lądowania poza lotniskami celnymi dowódca samolotu, załoga i pasażerowie winni się poddać ustawom i przepisom obowiązującym na danym terytorium. Z drugiej strony, w razie lądowania przymusowego, lub innego wypadku, władze miejscowe zobowiązane są do udzielenia przedsiębiorstwom koncesjonowanym wszelkiej możliwej pomocy za zwrotem rzeczywistych kosztów.

Art. 9.

Przedsiębiorstwa koncesjonowane będą zobowiązane:

a) do przestrzegania postanowień Konwencji, urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r.,
b) do podporządkowania się ustawom i przepisom obowiązującym na odnośnych terytoriach obu Wysokich Umawiających się Stron,
c) do podawania do wiadomości na 14 dni przed rozpoczęciem okresu eksploatacyjnego właściwym władzom drugiej Umawiającej się Strony imiennej listy personelu latającego, typów i znaków rejestracyjnych samolotów będących w użytku na liniach wymienionych w artykule 1, jak również taryf, rozkładu lotów i ogólnych warunków przewozu,
d) do przedstawiania, w celu zaaprobowania przez właściwe władze drugiej Umawiającej się Strony imiennej listy personelu zatrudnionego na terytorium tej Strony,
e) do przedstawiania właściwym władzom zaświadczeń o ubezpieczeniu od odpowiedzialności, wynikającej z umowy o przewóz.

Każda Umawiająca się Strona uzna zaświadczenie wystawione przez właściwą władzę drugiej Umawiającej się Strony za wystarczający dowód gwarancji ubezpieczeniowej.

Art. 10.

Każde przedsiębiorstwo koncesjonowane będzie upoważnione do wyznaczenia na terytorium drugiej Umawiającej się Strony przedstawiciela, posiadającego przynależność państwową kraju przedsiębiorstwa.

Art. 11.

Przedsiębiorstwa koncesjonowane zobowiązane będą do przewożenia poczty na warunkach określonych przez umowy, które zostaną zawarte pomiędzy tymi przedsiębiorstwami, a władzami pocztowymi obu krajów.

Art. 12.

Przedsiębiorstwa koncesjonowane nie będą mogły odstąpić swych koncesyj ani w całości, ani częściowo innym przedsiębiorstwom.

Każda z Umawiających się Stron rezerwuje sobie prawo wyznaczenia w każdym czasie innego, krajowego przedsiębiorstwa żeglugi powietrznej dla zastąpienia przedsiębiorstwa wyznaczonego uprzednio. W tym przypadku koncesja udzielona utraci swą ważność i nowa koncesja analogiczna zostanie niezwłocznie wydana dla nowego przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo odwołane przez swój Rząd nie będzie miało z tego tytułu prawa żądania od drugiej Umawiającej się Strony żadnego odszkodowania.

Art. 13.

W przypadku wykroczenia przeciw postanowieniom niniejszej Konwencji przeciw przepisom, mającym na celu ochronę bezpieczeństwa lub publicznoprawnym, każda z Umawiających się Stron będzie mogła żądać odwołania winnych pracowników. W przypadku powtórzenia się wykroczeń, lub w razie wykroczeń poważnych Strona będzie mogła zażądać odwołania samego przedsiębiorstwa.

Art. 14.

W przypadku gdyby jedna z Umawiających się Stron przestała należeć do Konwencji w sprawie uregulowania żeglugi powietrznej z dnia 13 października 1919 r., obecna Konwencja zachowa swą ważność, lecz będzie mogła być poddana rewizji.

Art. 15.

Spory, wynikłe z zastosowania niniejszej Konwencji, które nie mogłyby być rozstrzygnięte ugodowo w drodze rozmów bezpośrednich pomiędzy właściwymi władzami, poddane będą do rozstrzygnięcia procedurze przewidzianej przez Konwencję Koncyliacyjną i Arbitrażową pomiędzy Polską, Estonią, Finlandią i Łotwą, podpisaną w Helsingforsie dnia 17 stycznia 1925 r.

Art. 16.

Niniejsza konwencja zostanie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie w możliwie najkrótszym okresie czasu.

Wejdzie ona w życie dnia trzydziestego po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i pozostanie w mocy przez okres lat sześciu. Jeżeli po upływie tego okresu żadna z Wysokich Umawiających się Stron nie wypowie Konwencji na 12 miesięcy naprzód, pozostaje ona w mocy przez milczące odnowienie na nowy okres lat 6 i tak dalej.

Jednak, każda z Wysokich Umawiających się Stron ma prawo do zawiadomienia Drugiej, co najmniej na 12 miesięcy przed końcem pierwszego trzechlecia sześcioletniego okresu o swoim życzeniu przystąpienia do rewizji niniejszej Konwencji. Jeżeli po tej propozycji rewizji, porozumienie nie zostanie osiągnięte na 6 miesięcy przed końcem wymienionego okresu lat 3, każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie mogła wypowiedzieć niniejszą Konwencję na 9 miesięcy naprzód.

Poza tym niniejsza Konwencja będzie mogła być w każdej chwili zrewidowana za zgodą obu Stron.

Sporządzono w Rydze w dwóch egzemplarzach dnia 16 czerwca 1938 r.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali Konwencję niniejszą i wycisnęli na niej swoje pieczęcie.

Jerzy Kłopotowski (L. S.)

Tepfers (L. S.)

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i w każdym z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 18 lutego 1939 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 czerwca 1939 r. Nr 49, poz. 315).

341

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 25 maja 1939 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską, dotyczącej eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej, podpisanej w Rydze dnia 16 czerwca 1938 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 16 konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską dotyczącej eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej, podpisanej w Rydze dnia 16 czerwca 1938 r., dokumenty ratyfikacyjne powyższej konwencji wymienione zostały w Warszawie dnia 29 kwietnia 1939 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 czerwca 1939 r. Nr 49, poz. 316).

342

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 maja 1939 r.

o stemplowaniu obligacyj obcokrajowych pożyczek premiowych.

Na podstawie art. 3 i 12 ustawy z dnia 5 kwietnia 1939 r. o pożyczkach premiowych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 210) zarządzam co następuje:

§ 1. Obligacje obcokrajowych pożyczek premiowych, wypuszczone przed dniem 15 maja 1939 r., będą mogły być przedmiotem obrotu prawnego, jeżeli zostaną ostemplowane w czasie i w sposób, ustalony w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. Stemplowania obligacyj, o których mowa w § 1, dokonają — na żądanie posiadaczy tych obligacyj — kasy 1. Urzędów Skarbowych w siedzibach izb skarbowych tudzież w siedzibie Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz następujące kasy urzędów skarbowych:

1. Kasa Urzędu Skarbowego w Brzeżanach,
2. „ 1. „ „ „ Cieszynie,
3. „ „ „ „ Czortkowie,
4. „ „ „ „ Jaśle,
5. „ „ „ „ Kołomyi,
6. „ „ „ „ Nowym Sączu,
7. „ 1. „ „ „ Przemyślu,
8. „ „ „ „ Rzeszowie,
9. Kasa Urzędu Skarbowego w Samborze,
10. „ „ „ „ Stryju,
11. „ „ „ „ Tarnopolu,
12. „ „ „ „ Tarnowie,
13. „ „ „ „ Wadowicach,
14. „ „ „ „ Złoczowie.

§ 3. (1) Zgłoszenie obligacyj do stemplowania powinno nastąpić nie później niż w ciągu 30 dni, licząc od dnia następującego po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego.

(2) Tekst stempla powinien zawierać słowa: „Ostemplowano w myśl art. 3 ustawy z dnia 5 kwietnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 210)" a ponadto odcisk datownika kasowego oraz dwa oryginalne podpisy urzędników kasy.

(3) Kasy urzędów skarbowych będą pobierać przy stemplowaniu tytułem opłaty manipulacyjnej 50 groszy od każdej zgłoszonej do stemplowania obligacji. Na wpłaconą ogólną kwotę opłat manipulacyjnych otrzyma posiadacz pokwitowanie kasowe.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 maja 1939 r. Nr 48, poz. 311).

343

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 maja 1939 r.

o dozorcach celnych.

Na podstawie art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządzam co następuje:

§ 1. Funkcjonariuszów państwowych o specjalnych kwalifikacjach, **pełniących czynności** pomocnicze przy urzędach celnych, zalicza się do kategorii funkcjonariuszów niższych i równocześnie ustala się ich tytuły służbowe w sposób następujący:

1) starszy dozorca celny,
2) dozorca celny,
3) pomocniczy dozorca celny.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 września 1935 r. o dozorcach skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 477).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 322).

344

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 maja 1939 r.

o organizacji urzędów celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie ustanawia się graniczne rzeczne urzędy celne w Kiernówku i Uciesze.

§ 2. (1) Utworzonym w myśl § 1 urzędom celnym w Kiernówku i Uciesze nadaje się uprawnienia urzędów celnych II klasy w zakresie odprawy celnej drewna, spławianego rzekami Wilią i Niemnem do Litwy.

(2) Urzędy te będą czynne w czasie od dnia 1 marca do dnia 31 października każdego roku.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 50, poz. 323).

345

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 maja 1939 r.

o uzupełnieniu zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 7 czerwca 1923 r. w sprawie postępowania przekazowego w obrocie towarów akcyzowo-monopolowych między Rzecząpospolitą Polską a W. M. Gdańskiem.

Wymienione w ustępie 4 zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 7 czerwca 1923 r. (Monitor Polski Nr 143, poz. 176) linie kolejowe i drogi kołowe do przewozu towarów akcyzowo-monopolowych w obrocie przekazowym z W. M. Gdańskiem uzupełnia się drogą Kartuzy — Kokoszki — Gdańsk.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 maja 1939 r. Nr 121, poz. 286).

346

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 maja 1939 r.

o utworzeniu oddziału rejonu kontroli skarbowej w Stebniku.

Na podstawie § 26 ust. (3) i (5) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118) tworzę w obwodzie rejonu kontroli skarbowej w Drohobyczu oddział rejonu kontroli skarbowej z siedzibą w Stebniku.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1939 r.

Równocześnie odpowiedniej zmianie ulega załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 marca 1939 r. o ustaleniu właściwości miejscowej i siedzib rejonów kontroli skarbowej i ich oddziałów (Monitor Polski Nr 74, poz. 165).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 maja 1939 r. Nr 121, poz. 287).

347

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 maja 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o odstąpieniu gminie m. Puławy gruntu państwowego na cele rozbudowy miasta.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10 poz. 107) — zarządzam co następuje:

§ 1.

Odstępuje się gminie m. Puławy na ogólne potrzeby gminy grunt o powierzchni 4571 m², położony na terenie m. Puław przy zbiegu ulic Józefa Piłsudskiego i alei Żyrzyńskich, stanowiący własność Skarbu Państwa.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 czerwca 1939 r. Nr 128, poz. 302).

348

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 26 maja 1939 r.

w sprawie obrotu płatniczego z Republiką Słowacką.

Na podstawie art. 3 ust. (2), 4 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) i w związku z umowami zawartymi między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Słowacką w dniu 2 maja 1939 r. (w sprawie wyrównywania wzajemnych zobowiązań handlowych i finansowych) oraz 20 maja 1939 r. (w sprawie ruchu turystów i podróżnych) Komisja Dewizowa postanawia, co następuje:

§ 1. Zapłata należności za towary pochodzenia słowackiego oraz wszelkich innych należności, przypadających osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Słowacji, może być dokonywana — z wyjątkami wymienionymi w § 5 — wyłącznie w drodze rozrachunku za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego według przepisów zawartych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. (1) Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na dokonywanie przekazów w drodze rozrachunku polsko - słowackiego z tytułu następujących należności:

a) za towary pochodzenia słowackiego sprowadzone do Polski,

b) z tytułu kosztów robocizny w obrocie uszlachetniającym polsko - słowackim,

c) z tytułu kosztów ubocznych, wynikających z obrotu towarowego między Polską a Słowacją, jak koszty transportu, prowizje, koszty ekspedycji, koszty ubezpieczenia transportów etc. oraz takichże kosztów, wynikających z obrotu towarowego Polski z trzecimi krajami, a przypadających osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Słowacji.

(2) W przypadkach, gdy należność z tytułów wymienionych w ustępie poprzednim nie powstała z obrotu towarowego między Polską a Słowacją, dokonanego za świadectwem rozrachunkowym, wydanym w ramach tego obrotu, przekazy w rozrachunku polsko-słowackim mogą być przez banki dokonywane tylko na zasadzie wniosków na przepisowych formularzach, przy których złożono dowody odpowiadające ogólnie obowiązującym przepisom.

(3) Za towar pochodzący ze Słowacji może być uważany taki towar, który został wyprodukowany, przerobiony lub wydobyty na obecnym terytorium Słowacji.

(4) Sumy, znajdujące się na rachunkach zablokowanych osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Słowacji, z tytułów wymienionych w ust. (1), mogą być przez Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe przekazywane w rozrachunku na zasadach podanych w ust. (1) i (2), jeśli wnioskodawca przedstawił wymagane dokumenty.

§ 3. Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na dokonywanie przekazów w drodze rozrachunku polsko - słowackiego na zasadzie złożonych na przepisowych formularzach wniosków:

a) na koszty utrzymania i zasiłki w ramach przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 4 (Dz. Urz. Min. Skarbu z roku 1936 Nr 34, poz. 1038),

b) na drobne dyspozycje do wysokości zł 100 w ramach przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 8 cz. IV. (Dz. Urz. Min. Skarbu z roku 1936 Nr 13, poz. 448).

§ 4. (1) Wnioski o zezwolenie na zapłatę w drodze rozrachunku polsko-słowackiego wszelkich innych zobowiązań niż wymienione w § 2 i 3, winny być przedstawione do decyzji Komisji Dewizowej; to samo dotyczy również wniosków

złożonych w myśl § 2 ust. (2) i § 3, do których nie załączono wystarczających dowodów.

(2) Zezwolenia udzielone przez Komisję Dewizową podlegają opłacie manipulacyjnej w wysokości $^1/_2{}^0/_{00}$ według przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 20 (Dz. Urz. Min. Skarbu z roku 1936, Nr 19, poz. 604).

§ 5. Należności osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Słowacji, z następujących tytułów mogą być przekazywane za granicę na zasadach ogólnych:

a) za towary nie pochodzące ze Słowacji, z zachowaniem specjalnych przepisów, regulujących obrót płatniczy Polski z krajem pochodzenia towaru;

b) z tytułu zwrotu kosztów ubocznych, związanych z importem do Polski towarów niepochodzących ze Słowacji z zachowaniem specjalnych przepisów, regulujących obrót płatniczy Polski z krajem pochodzenia towaru oraz z krajem, w którym te koszty powstały;

c) przekazy z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych" należących do osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Słowacji;

d) sumy zwracane słowackiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika Nr 18 z dnia 18 czerwca 1936 r. ustęp ostatni (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 17, poz. 550);

e) drobne sumy, nie przekraczające równowartości zł 10, w ramach przepisów ustępu IV okólnika Nr 8 z dnia 8 maja 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 448), na pokrycie zobowiązań, wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego, za świadectwa wydane przez urzędy zagraniczne itp., jeżeli całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnym przypadku sumy zł 10.

§ 6. (1) Zapłata za weksle wysłane za granicę do dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia na zlecenie osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Słowacji, które zostały zaopatrzone w adnotacje przewidziane w okólniku Komisji Dewizowej Nr 26 ust. II pkt a) lub b) (Dz. Urz. Min. Skarbu z roku 1936, Nr 21, poz. 679), może nastąpić bez osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej wyłącznie w drodze rozrachunku przez Polski Instytut Rozrachunkowy, a to:

a) w drodze rozrachunku polsko - słowackiego, jeżeli zostały wysłane z tytułu należności za towary pochodzące z obecnego terytorium Słowacji lub z tytułu innych zobowiązań wobec osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obecnym terytorium Słowacji;

b) w drodze rozrachunku polsko - niemieckiego (względnie za pośrednictwem Banku Polskiego w sposób przewidziany w okólniku Komisji Dewizowej Nr 35, rozdz. VI) (Dz. Urz. Min. Skarbu z roku 1938, Nr 24, poz. 614), w rozrachunku polsko - czeskim lub polsko - węgierskim, jeżeli zostały wysłane z tytułu należności za towary, pochodzące z obecnego terytorium Czech i Moraw lub z terytorium ustąpionego Rzeszy Niemieckiej względnie Królestwu Węgier, oraz z tytułu innych zobowiązań wobec osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na tych terytoriach.

We wszelkich innych przypadkach należy sprawę przedstawiać do decyzji Komisji Dewizowej.

(2) Przepisy zawarte w ustępie poprzednim stosują się analogicznie do weksli wysłanych za granicę do dnia 26 kwietnia 1936 r., a nadesłanych do inkasa z zagranicy bankom dewizowym do dnia 27 lipca 1936 r. oraz do weksli, które przed wysłaniem za granicę były zaopatrzone w adnotację Banku Polskiego, noszącą datę niepóźniejszą niż 31 lipca 1936 r.

§ 7. Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na koszty podróży i pobytu w Słowacji oraz do przesyłania lub udzielania zezwoleń na wywóz środków płatniczych na ten cel według zasad określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 8. (1) Każda osoba, mająca miejsce zamieszkania w Polsce, legitymująca się **osobnym** paszportem zagranicznym, ważnym na wyjazd do Słowacji, może nabyć i wywieźć czeki emitowane przez Polski Instytut Rozrachunkowy, opiewające na korony słowackie, do wysokości Ksł. 700 na każdy tydzień zadeklarowanego we wniosku pobytu w Słowacji na okres nie dłuższy niż 4 tygodnie.

(2) Osoby określone w ust. (1) mogą ponadto wywieźć kwotę zł 30 lub równowartość tej sumy w dowolnych zagranicznych środkach płatniczych.

(3) Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do Słowacji na podstawie upoważnienia, zawartego w ust. (1), nie mogą poza oznaczoną w ust. (2) kwotą zł 30 korzystać z uprawnień zawartych w § 12 (1) i (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII.1936 r. w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20.I. 1939 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 7, poz. 40), ani z prawa nabycia zagranicznych środków płatniczych na podstawie paszportu zagranicznego.

§ 9. Osobom, które wyjechały do Słowacji na okres dłuższy niż cztery tygodnie, mogą być przesyłane dodatkowo czeki P.I.R'u w odstępach miesięcznych do wysokości kwoty Ksł. 1.300 miesięcznie na osobę w granicach ważności paszportu, na podstawie zaświadczenia Konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej, stwierdzającego pobyt w Słowacji i termin ważności paszportu.

§ 10. Wnioski o zezwolenie na wywóz lub wysłanie sum wyższych albo na dłuższy okres

niż oznaczone w § 8 i 9 należy przedstawiać do decyzji Komisji Dewizowej.

§ 11. Przepisy zawarte w niniejszym zarządzeniu obowiązują również przedsiębiorstwa i organizacje, którym Komisja Dewizowa udzieliła generalnego upoważnienia do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz (autonomie dewizowe, rachunki walutowe „E" itp.).

§ 12. (1) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 29 maja 1939 r.

(2) W związku z zawarciem z Republiką Słowacką wymienionych na wstępie umów zarządzenie z dnia 10 stycznia 1939 r. (okólnik Nr 29 wyd. V.) (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 2, poz. 38) ogranicza się do obrotu płatniczego z obecnym terytorium Czech i Moraw oraz rozrachunku polsko - czeskiego.

Przewodniczący Komisji Dewizowej:
(—) *Z. Karpiński.*

349

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy: Fabryka Portland Cementu „Nad Kamienną", Spółka Akcyjna w Bodzechowie Świętokrzyskim.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie: Fabryka Portland Cementu „Nad Kamienną", Spółka Akcyjna, z siedzibą w Bodzechowie Świętokrzyskim, powiatu opatowskiego, służy prawo do ulg przewidzianych w art. 4 ust. (1) pkt. 2) do 7) powołanej ustawy w odniesieniu do fabryki portland-cementu i cementu szlakowego, którą firma pismem z dnia 5 kwietnia 1939 r. zobowiązała się założyć w Bodzechowie Świętokrzyskim.

Na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu stwierdzam nadto, że cały kapitał zakładowy (akcyjny) firmy w kwocie 1.000.000 zł jest przeznaczony na nakłady, określone w art. 4 ust. (1) pkt 1) powołanej ustawy.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 maja 1939 r. Nr 121, poz. 285).

350

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 maja 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy Jasielska Spółka Autobusowa, spółka z ogr. odp. w Jaśle.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie Jasielska Spółka Autobusowa, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Jaśle służy prawo do ulg przewidzianych w art. 4 ust. (1) powołanej ustawy w odniesieniu do nakładów objętych zobowiązaniem z dnia 24 marca 1939 r. a związanych z powiększeniem przedsiębiorstwa komunikacyjnego dla przewozu osób autobusami, wykonywanego wyłącznie na obszarze określonym w art. 3 powołanej ustawy.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 czerwca 1939 r. Nr 127, poz. 299).

351

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 maja 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy Spółka Akcyjna Pabianickich Fabryk Wyrobów Bawełnianych „Krusche i Ender" w Warszawie.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie Spółka Akcyjna Pabianickich Fabryk Wyrobów Bawełnianych „Krusche i Ender" z siedzibą w Warszawie służy prawo do ulg, przewidzianych w art. 4 ust. (1) i (2) powołanej ustawy, w odniesieniu do wytwórni włókienniczej, którą firma pismem z dnia 31 marca 1939 r. zobowiązała się założyć w Baranowie Sandomierskim, powiatu tarnobrzeskiego.

Na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu stwierdzam nadto, że z kwoty 5.312.500 zł, o którą kapitał zakładowy (akcyjny) Spółki ulega podwyższeniu, przeznaczona jest na nakłady określone w art. 4 ust. (1) pkt 1) powołanej ustawy kwota 5.092.500 zł.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 czerwca 1939 r. Nr 127, poz. 300).

352

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 maja 1939 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc czerwiec 1939 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 maja 1939 r. Nr 123, poz. 289).

353

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1939 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694), w okresie czasu od 4 do 25 maja 1939 r. zostały wylosowane do umorzenia we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr	data wylosowania	Nr	data wylosowania
798	11.V.1939 r.	20498	11.V.1939 r.
972	4. „ „	21732	11. „ „
2994	4. „ „	25129	4. „ „
5502	17. „ „	26528	25. „ „
6162	17. „ „	26880	25. „ „
7139	4. „ „	30120	4. „ „
7362	11. „ „	33635	17. „ „
7909	17. „ „	34409	25. „ „
8738	4. „ „	35725	17. „ „
9765	11. „ „	35925	25. „ „
11055	4. „ „	36777	25. „ „
13879	25. „ „	37487	17. „ „
15105	17. „ „	39170	11. „ „
17253	25. „ „	39300	11. „ „

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek,*
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 czerwca 1939 r. Nr 126, poz. 296).

354

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 czerwca 1939 r.

w sprawie wylosowanych obligacji II serii 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 czerwca 1937 r. o wypuszczeniu II serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 342) w dniu 1 czerwca 1939 r. wylosowane zostały do umorzenia obligacje II serii 4% państwowej renty złotej, na ogólną sumę nominalną 210.000 zł w złocie, oznaczone następującymi numerami:

2	1860	3694
240	2161	3704
633	2180	4115
757	2810	4191
1319	2970	4275
1645	3345	4368
1728	3530	4478

po 10.000 zł w złocie każda.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek*

Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 czerwca 1939 r. Nr 128, poz. 301).

355

OKÓLNIK C. 196 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 maja 1939 r.

L. D. IV. 16022/3/39

w sprawie przewozu skór surowych z portów polskiego obszaru celnego przez Polskę do Rumunii.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych zarządza, aby transporty skór surowych, pochodzące z państw Ameryki Północnej oraz z wielkich rzeźni Ameryki Środkowej i Południowej, przeznaczone do przewozu z portów polskiego obszaru celnego do Rumunii, były przyjmowane do przewozu przez Polskę bez „świadectw pochodzenia" (zdrowotności) przewidzianych w § 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 705).

Warunki, ustalone w okólniku C. 88 z dnia 27 października 1937 r. L. D. IV. 24579/1/37 w sprawie przewozu skór surowych z portów polskiego obszaru celnego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29/37, poz. 858), powinny być przestrzegane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

356

OKÓLNIK C. 197 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1939 r.

L. D. IV. 13415/3/39

w sprawie stosowania uwagi 2 do poz. 931 taryfy celnej przywozowej.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl uwagi 2 do poz. 931 taryfy celnej przywozowej do przesyłek stali powinien być dołączony certyfikat, poświadczony przez Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej, zawierający dane w uwadze tej przewidziane.

Wobec powstałych wątpliwości, czy wspomniany wyżej certyfikat powinien być przedstawiony przed rozpoczęciem rewizji celnej, czy też może być przedstawiony również po rewizji byleby przed wydaniem towaru do wolnego obrotu, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż certyfikat przewidziany w uwadze 2 do poz. 931 taryfy celnej przywozowej jest dokumentem wymaganym do przeprowadzenia rewizji celnej i jako taki powinien być przedstawiony w myśl § 36 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego nie później jak przed rozpoczęciem rewizji.

W związku z tym wnioski stron o przyjęcie omawianych certyfikatów po rozpoczęciu względnie po dokonaniu rewizji celnej nie mogą być uwzględniane.

Jednocześnie wyjaśnia się, iż certyfikat przewidziany w uwadze 2 do poz. 931 taryfy celnej przywozowej powinien być w zasadzie wystawiony przez producenta stali. W razie wystawienia tego certyfikatu nie przez producenta, lecz przez instytucję upoważnioną do dokonywania analiz stali, certyfikat taki może być również honorowany pod warunkiem, że będzie on zawierał wszystkie dane wymienione w cytowanym przepisie uwagi 2 do poz. 931 taryfy celnej przywozowej, a między innymi także firmę producenta.

Jeżeli przedstawiony certyfikat nie zawiera stwierdzenia kraju pochodzenia stali, to dla zastosowania zniżki celnej umownej, niezależnie od certyfikatu, powinno być przedstawione świadectwo pochodzenia, wystawione na ogólnych zasadach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

357

OKÓLNIK C. 198 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 czerwca 1939 r.

L. D. IV. 15107/3/39

o sprostowaniu błędu w okólniku C. 191 Ministerstwa Skarbu z dnia 15 kwietnia 1939 r. L.D. IV. 11908/3/39.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W ust. I okólnika C. 191 Ministerstwa Skarbu z dnia 15 kwietnia 1939 r. L. D. IV. 11908/3/39 w sprawie stwierdzania kraju pochodzenia towarów przy odprawie celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 240) pkt 5) powinien mieć brzmienie następujące:

„5) zniesiono obowiązek przedkładania podwójnych świadectw pochodzenia w przypadkach, gdy towary pochodzące z danego kraju zostały przed przywiezieniem do polskiego obszaru celnego uszlachetnione w kraju trzecim w stopniu nie powodującym zmiany ich krajowości (§ 10 okólnika L. D. IV. 16979/3/35); obecnie w tych przypadkach wystarcza przedstawienie jednego świadectwa pochodzenia, wystawionego na ogólnych zasadach;".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

358

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 czerwca 1939 r.

L. D. V. 2707/1/39

w sprawie dopuszczalności zajęcia czynszu w trybie egzekucji administracyjnej

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 9 grudnia 1938 r. L. Rej. 92/37.

— — — — — — — — — —

Pozostaje do rozstrzygnięcia ... podniesiony ... w odwołaniu zarzut skargi, że egzekucja wdrożona przez ... Urząd Skarbowy ... przez zajęcie czynszu w myśl § 100 postępowania egzekucyjnego władz skarbowych jest nie-

dopuszczalna, ponieważ jest równoznaczna z egzekucją przez przymusowy zarząd nieruchomości, którą można wdrożyć wyłącznie w drodze egzekucji sądowej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Postępowanie egzekucyjne władz skarbowych, unormowane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. poz. 580/32 Dz. U. R. P., postanawia w § 2, że egzekucja w trybie administracyjnym jest dopuszczalna tylko z ruchomości, oraz z wierzytelności i praw majątkowych, niezabezpieczonych na nieruchomości lub na wierzytelności hipotecznej, zaznaczając w ustępie 2) tego paragrafu, że egzekucja z nieruchomości nie wyłączając egzekucji przez przymusowy zarząd nieruchomości jest dopuszczalna tylko w drodze sądowej.

Tryb egzekucji z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych określają § 100 i następne wyżej powołanego rozporządzenia, które nie zawiera zresztą żadnego przepisu ograniczającego możność egzekucyjnego zajęcia czynszu w myśl §§ 2 i 100 tego rozporządzenia. Wobec powyższego należy dojść do wniosku, że czynsz podpada pod pojęcie wierzytelności a tym samym egzekucja z zajęcia czynszu może być prowadzona w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Że to stanowisko prawne jest słuszne, wynika jasno z przepisów drugiej części kodeksu postępowania cywilnego, która obok egzekucji z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych określonej w art. 629 i następnych wprowadza również egzekucję z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy (art. 758 i następne k. p. c.) a mimo to mówiąc o podziale sumy, uzyskanej przez egzekucję z wierzytelności i praw majątkowych wymienia wyraźnie w art. 796 ust. 2 „sumy uzyskane z zajęcia u dzierżawców i lokatorów czynszu z tej nieruchomości".

Skoro więc wedle kodeksu postępowania cywilnego wierzyciel może celem ściągnięcia swej pretensji wdrożyć wedle wyboru egzekucję przez zajęcie czynszu w trybie egzekucji z wierzytelności lub w trybie przymusowego zarządu, brak wszelkiej podstawy do przyjęcia, by Skarb Państwa nie mógł uzyskać zajęcia czynszu w trybie §§ 2 i 100 post. egz. władz skarbowych i przy jednakowym ujęciu egzekucji z wierzytelności i praw majątkowych w tym rozporządzeniu i w kodeksie postępowania cywilnego, miał być gorzej traktowany od każdego prywatnego wierzyciela, który w myśl wyżej powołanych przepisów k. p. c. może według swego uznania wdrożyć egzekucję przez zarząd przymusowy nieruchomości, bądź też zadowolić się jedynie egzekucją z zajęcia czynszu.

— — — — — — — — — — — — —

izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oarz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

359

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 maja 1939 r.

L. D. VI. 2261/2/39

w sprawie zapalniczek posiadanych przez podróżnych w przejeździe tranzytowym.

Do

izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

W myśl przepisów ust. 6 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 17 lutego 1939 r. L. D. IV. 3792/3/39 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 88) przy tranzytowym przejeździe podróżnych przez polski obszar celny stosuje się do posiadanych przez nich nowych zapalniczek warunkową odprawę na ogólnych zasadach, natomiast do zapalniczek używanych nie stosuje się takiej odprawy i nie pobiera się zabezpieczenia celnego, ani z tytułu należności celnych, ani też opłaty monopolowej względnie podatku.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymienieni wyżej podróżni mogą posiadać zapalniczki niezaopatrzone w znaczek podatkowy o ile przedstawią dowody warunkowej odprawy celnej, względnie legitymują się paszportem tranzytowym (wizą tranzytową). W stosunku więc do takich podróżnych nie należy wszczynać postępowania karnego o naruszenie przepisów art. 99 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 listopada 1936 r. o prawie karnym skarbowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581).

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 7 czerwca 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90 40	90,87
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,30	$5{,}32\frac{1}{2}$
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	$5{,}27\frac{1}{2}$	5,30
Floreny holenderskie	100 Fl.	282,10	283,82
Franki francuskie	100 Fr.	14,05	14,15
Franki szwajcarskie	100 Fr.	119,55	120,35
Funty angielskie	1 Ł.	24,85	25,01
Funty palestyńskie	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,85	111,63
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	124,70	125,62
Korony szwedzkie	100 K.	127,80	128,72
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	18,50	19,10
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,75	11,02
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	283,10	282,38	283,82
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	90,65	90,43	90,87
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	99,75	100 25
Helsinki	100 Mk.	—	10,96	11,02
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	111,35	111,07	111,63
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,94	24,87	25,01
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,90	28,04
Montreal	1 Dol.	—	5,30	$5{,}32\frac{1}{2}$
Nowy Jork	1 Dol.	$5{,}31\frac{3}{4}$	$5{,}30\frac{1}{2}$	5,33
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,32	$5{,}30\frac{3}{4}$	$5{,}33\frac{1}{4}$
Oslo	100 K.	125,30	124,98	125,62
Paryż	100 Fr.	14,11	14,07	14,15
Praga	100 K.	—	—	—
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	128,40	128,08	128,72
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	120,05	119,75	120,35
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	82 50	85,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.